

was men het binnen de Contact-Commissie niet eens geworden, vooral door het verzet van de z.g. linker-sectie die voorzag dat zij weinig invloed zou krijgen. Drees had uit al dat geharrewar de conclusie getrokken dat het nieuwe kabinet de knoop zou moeten doorhakken: niet een commissie maar de regering zelf moest dan maar bepalen wie tot leden van de Nationale Adviescommissie zouden worden benoemd.

Wij nemen aan dat Drees in die geest het kabinet-Gerbrandy voorlichting gaf – die voorlichting droeg er toe bij dat het kabinet op 14 juni besloot, geen van Beels twee ontwerp-regelingen om advies aan de Raad van State voor te leggen en de verdere behandeling van deze gehele, politiek zo gevoelige materie aan het nieuwe kabinet over te laten.

★

De zaak van het noodparlement zat de koningin bijzonder hoog. Zij wist dat zij met haar zo hardnekkig volgehouden weigering om onder enige in Londen ontworpen regeling haar handtekening te zetten de ministers staatkundig verantwoordelijk had gemaakt voor een lacune in de besluitwetgeving waarvoor de historische verantwoordelijkheid louter bij háár berustte – had zij gehandeld in overeenstemming met wat in bezet gebied werd gewenst? Op 10 mei '45 liet zij de eerste twee in haar ogen gezaghebbende zegslieden uit het pas bevrijde Westen op 'Anneville' bij zich komen: Schermerhorn, wiens leidende rol in de kringen van de in Brabant opgesloten gijzelaars en speciaal ook bij de door hen op 'vernieuwing' gerichte politieke besprekingen haar bekend was, en L. Neher, die zij in Londen had ontmoet; hij, voorman van de in '43 opgerichte verzetsorganisatie het Nationaal Comité, tot maart '45 vertegenwoordiger van de midden-sectie in de Contact-Commissie, was in april '45 via de Biesbos naar Londen vertrokken om er de regering van te overtuigen dat Seyss-Inquarts aanbod om (ter wille van de leniging van de hongersnood) voor West-Nederland tot een wapenstilstandsovereenkomst te komen, serieus moest worden genomen.

Schermerhorn en Neher dus kregen op die 10de mei door de koningin

sectoren van de illegaliteit was men van mening geweest dat Donner te lang lid van de Hoge Raad was gebleven en op van der Mandele had men tegen dat hij lid was geweest van de Organisatie-Commissie Woltersom die in opdracht van de bezetter het gehele bedrijfsleven had gegroepeerd.